

Преюдициално запитване, отправено от Върховен касационен съд (България) на 22 май 2017 година — „Виймер унд Трахте“ ГмБХ (в несъстоятелност)/Жан Овед Таджер

(Дело C-296/17)

(2017/C 256/11)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Върховен касационен съд

Страни в главното производство

Ищец: „Виймер унд Трахте“ ГмБХ (в несъстоятелност)

Ответник: Жан Овед Таджер

Преюдициални въпроси

1. Следва ли разпоредбата на чл.3, пар.1 от Регламент/ЕО/№ 1346/2000⁽¹⁾ на Съвета от 29.05.2000г. относно производството по несъстоятелност да се тълкува в смисъл, че компетентността на съдилищата на държавата — членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се произнесат по отменителен иск, основан на несъстоятелност и насочен срещу ответник, който има седалище или местоживее в друга държава — членка, е изключителна, или синдикът може да предяви отменителен иск пред съд в държава — членка, на територията на която е седалището или местоживееето на ответника в хипотезата по чл.18, пар.2 от Регламента, когато отменителният иск на синдика е основан на разпореждане с движимо имущество, извършено на територията на тази друга държава — членка.
2. Прилага ли се предвиденото в чл.24, пар.2 във връзка с пар.1 от Регламент/ЕО/№ 1346/2000 на Съвета от 29.05.2000г. относно производството по несъстоятелност освобождаване от отговорност при изпълнение в полза на длъжника в една държава — членка чрез управителя на регистриран в тази държава клон на дружество — длъжник, ако към момента на изпълнението в друга държава — членка по отношение на длъжника е била подадена молба за образуване на производство по несъстоятелност и е бил назначен временен синдик, но не е било постановено решение за образуване на производство по несъстоятелност.
3. Прилага ли се разпоредбата на чл.24, пар.1 от Регламент/ЕО/№ 1346/2000 на Съвета от 29.05.2000г. относно производството по несъстоятелност за изпълнение на задължение за плащане на парична сума в полза на длъжника, когато първоначалното предаване на тази сума от длъжника на изпълнителя се счита за недействително съгласно националното право на съда по несъстоятелността и недействителността произтича от образуване на производството по несъстоятелност.
4. Прилага ли се презумпцията за незнание съгласно чл.24, пар.2 от Регламент/ЕО/№ 1346/2000 на Съвета от 29.05.2000г. относно производството по несъстоятелност, когато лицата по чл.21, пар.2, изр.2 на Регламента не са предприели необходимите мерки, за да гарантират публикуване на актовете на съда по несъстоятелността за назначаване на временен синдик и за постановяване, че разпорежданията на дружеството са действителни само с одобрението на временния синдик, в регистъра на държавата — членка, на чиято територия се намира предприятието на длъжника, ако държавата — членка по седалището на предприятието предвижда задължително публикуване на тези актове, независимо че ги признава по силата на чл.25 във връзка чл.16 от Регламента.

⁽¹⁾ ОВ 2000, L 160, стр. 1; Специално българско издание: глава 19, том 1, стр. 143

Преюдициално запитване от Conseil d'État (Франция), постъпило на 23 май 2017 г. — France Télévisions SA/Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Дело C-298/17)

(2017/C 256/12)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil d'État

Страни в главното производство

Жалбоподател: France Télévisions SA

Ответници: Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли предприятие, което предлага гледане на телевизионни програми в стрийминг и пряко по интернет, единствено поради това обстоятелство да се разглежда като предприятие, което предоставя електронни съобщителни мрежи за разпространение на радио и телевизионни канали по смисъла на параграф 1 от член 31 от Директива 2002/22/ЕО от 7 март 2002 година ⁽¹⁾?
- 2) При отрицателен отговор на първия въпрос, може ли държава членка, без да наруши директивата или други правни норми на Европейския съюз, да предвиди задължение за излъчване на радио и телевизионни услуги по отношение както на предприятията, които предоставят електронни съобщителни мрежи за разпространение, така и по отношение на предприятията, които, без да предоставят такива мрежи, предлагат гледане на телевизионни програми в стрийминг и пряко по интернет?
- 3) При положителен отговор на втория въпрос, могат ли държавите членки да не обвържат задължението за пренос, що се отнася до доставчиците на услуги, които не са оператори на електронни съобщителни мрежи, с всички условия, предвидени в параграф 1 от член 31 на Директива 2002/22/ЕО от 7 март 2002 г., макар и по силата на директивата от операторите на мрежи да се изисква да отговарят на тези условия?
- 4) Може ли държава членка, която е въвела задължение за разпространение на някои радио и телевизионни услуги в някои мрежи, да предвиди, без това да е нарушение на директивата, задължението тези услуги да приемат разпространението си в тези мрежи, включително и когато става дума за разпространение чрез уебсайт, когато самата услуга разпространява своите програми по интернет?
- 5) Трябва ли, когато става въпрос за разпространение по интернет, предвиденото в член 31, параграф 1 от Директива 2002/22/ЕО условие, според което е необходимо значителен брой крайни ползватели на мрежите, които имат задължението за разпространение, да ги използват като основно средство за приемане на радио и телевизионни предавания, да се преценява с оглед на всички ползватели, които гледат телевизионни програми в стрийминг и пряко в мрежата на интернет, или единствено с оглед на ползвателите на сайта, който има задължението за разпространение?

⁽¹⁾ Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) (ОВ L 108, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213).

Преюдициално запитване, отправено от Върховен административен съд (България) на 29 май 2017 година — „Джиосайкъл България“ ЕООД/Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — гр. Велико Търново при Централно управление на Националната агенция за приходите

(Дело C-314/17)

(2017/C 256/13)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Върховен административен съд

Страни в главното производство

Жалбоподател: „Джиосайкъл България“ ЕООД

Ответник: Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ — гр. Велико Търново при Централно управление на Националната агенция за приходите